

I kvav

”Ragnhild och Ulfhild lät resa stenen
efter sin fader och broder
och Ingeberg efter maken sin.”

Gråmulen i huvudet. Stenkummel
tornar upp sig därinne, liksom molnen
tornar upp sig vid horisonten.

Månen glöder som i fnöske –
den har tippat sitt innehåll över vågorna
och ljuset ormar sig fram över durkträet,

blekskenet intar ådrorna. Bultandet i tinningen
har ökat, slagen av hammare på städ. Oro –
mörkret närmare och vågorna allt högre.

Inget fastland i sikte. Skrider mot vindarna.
Vi är fyra vilsna på öppet vatten i Holms hav.
Rösten insisterar: ”Gå djupare!”, min makas röst

i vinden. ”Ingeberg”, och jag sjunker till botten
som den sten de skall resa: uk : inkiber : eftiR : buanta : sin,
”... och Ingeberg efter maken sin”

han : troknaþi : a : holms : haf :
skreþi : knar : hans : i : kaf :
þriR : eniR : kamo : af

”Han drunknade i Holms hav.
Hans knarr skred i kvav,
tre endast kom av.”

Mina steg är tunga genom vattenmassorna.
Svajande sjögräs snärjer sig omkring mina ben
när jag vandrar hemåt.

Stenen (U214) är inmurad i kyrktornet i Vallentuna kyrka. Troligen ristades den under 1100-talet. Den innehåller den äldsta rimmade texten på svenska. Början på texten finns bevarad på en, numera förlorad sten (U215), men en avritning av den finns i Historiska museet. Texten lyder: ”Ragnhild och Ulfhild lät resa stenen efter sin fader och broder…”, och fortsätter sedan på U214; ”… och Ingeberg efter maken sin. Han drunknade i Holms hav. Hans knarr skred i kvav, endast tre kom av.”

Transkribering av runskriften gjord av Stefan Albrektsson.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Stefan Albrektsson med Poeter.se id #43361 innehar upphovsrätten